

„To je docela věčná připomínka,“ řekl Jarka. „Kdyby někdo šel kolem a vypadal, že ho to zajímá, budu tuhle pana doktora přesvědčovat, že můj slabomyslný synovec Adalbert skutečně není totožný s oním neposedou, jenž mu šutrákem vrženým do ordinace přerazil vedví Fahrenheitův teploměr.“

„Nejsem tak docela slabomyslný,“ řekl Červenáček. „Občas mívám i světlé chvílky, v nichž hravě rozeznám své kamarády od falešných posunovačů a mediků. Škoda že s námi není architekt Jindra a Rychlonožka ve své masce šíleného kominíka.“

„Tak běž. Myslím, že je to docela bezpečné. Kdyby tě snad někdo přece jen přepadl, zapískej – přiběhneme ti na pomoc.“

I když dnes nebyli ve svém pohodlném „stínadelském“ oblečení, na obvyklou výbavu nezapomněli. Kolem pasu měli pod kabáty ovinutá nová švihadla a v kapsách píšťalky, svítilničky i krabičky poslední záchrany. Jenom kramlí a Jindrovu lékárničku s sebou tentokrát nenesli.

„Nezdá se ti,“ řekl Mirek k Jarkovi, když se poskakující Červenáček vzdálil, „že je to dnes nějaké jiné – jako by tu najednou chybělo to napětí, se kterým jsme dřív vnikali do Stínadel?“

„Víš, Mírku,“ odpověděl Jarka, „nejspíš to bude tím, že jsme od té doby kapánek zmoudřeli.“

„Snad,“ kývl Mirek. „Ale v tom případě měla zmoudřet i Stínadla – a to se, jak se zdá, nestalo.“

„Stínadla už jiná nebudou, dokud je nezbourají. A ještě potom tady bude strašit starý Mažňák a na létacím kole poletovat duch Jana Tleskače.“

„Tak jdi,“ řekl Mirek. „Klidně a rozvázně. Jako posunovač, který na žádné duchy nevěří.“

Jarka si stáhl štítek čepice do očí, mírně se nahrbil a unaveným krokem se pustil za Červenáčkem. Mirek je oba sledoval pohledem, dokud mu už hodně vzdálený Červenáček nezmizel z dohledu.

Pak zvolna vyrazil za nimi.

Loudal se ulicí, jako by skutečně přemýšlel o vlastních starostech; tu a tam se zastavil před výkladem nějakého krámu. Kromě obvyklých

PARKAT

